

Gerard Nanne

Fatale zoektocht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

September 2006

Marlies schrok op van een onverwacht geluid. Ze keek door het raam van de woonkeuken. Het regende en waaide hard. Het was de wind, begreep ze. Ze herkende het geluid. De harde wind trok aan de luiken van het keukenraam. Twee jaar geleden, tijdens een novemberstorm, waren de houten luiken van de muur gerukt. Sindsdien had ze de angst, dat dat weer zou gebeuren. Straks, als het minder hard regende, zou ze naar buiten gaan om te controleren of de bevestigingen nog intact waren.

Ze keek op haar horloge. Bijna kwart voor zeven. Ze begreep niet waar Ilse bleef. Het was niets voor haar om, zonder te bellen, later dan gewoonlijk naar huis te komen. Ze pakte een pan met rijst van het fornuis en goot het water in de gootsteen.

Tijdens het afgieten dacht ze eraan om Ilse te bellen. Ze zette de pan op het granieten werkblad en draaide de goulash lager. Daarna waste ze haar handen, droogde ze vluchtig af en liep naar de telefoon. Ze toetste Ilses nummer in en dacht er intussen aan de wijn straks uit de kelder te halen.

‘Dit is de voicemail van... Hoi, met Ilse. Ik kan je even niet te woord te staan. Laat je nummer achter of spreek je boodschap in. Ik bel je zo spoedig mogelijk terug.’

Ze heeft een mooie stem, dacht Marlies. Vrouwelijk. Zelfverzekerd. Dat heeft ze van Robert. Die had ook zo’n krachtige, zelfverzekerde stem. Net als Tom, Roberts vader. Het waren stemmen die je onmogelijk kon negeren. Of je wilde of niet.

Ze verbrak de verbinding en roerde de goulash. Als ze er over vijf minuten nog niet was, moest ze alvast maar gaan eten.

Na drie minuten drukte ze de herhaaltoets in. Nog steeds de voicemail. Ze besloot Tom te bellen. Het gebeurde wel meer dat Ilse vanuit de manege nog even bij haar opa langsging. Misschien was ze daar blijven hangen. Dat deed ze de laatste tijd wel vaker. Of wilde ze wachten tot het droog zou worden? Maar waarom belde ze dan niet?

Terwijl Marlies oplettend uit het raam bleef kijken, wachtte ze op het moment dat Tom de telefoon op zou nemen. Maar er gebeurde niets. Het bleef stil. Ze begreep niet waar Tom zou kunnen zijn. Hij was ’s avonds altijd thuis.

Het regende nog steeds hard, maar de wind was afgenomen. Het begon al te schemeren. Over een

halfuur zou het donker zijn. Het achterlicht van Iles fiets was al maanden stuk. Het zou onverantwoord zijn om zonder achterlicht langs de bosweg te rijden.

Ze schrok van de gedachte dat ze aangereden zou kunnen zijn. Dat ze zou zijn geschept door een auto en nu ergens langs de kant van de weg lag te vechten voor haar leven. Verdomme Tom, waarom neem je niet op?

Marlies merkte hoe de onrust haar hoofd inkroop. Na twee keer de herhaaltoets te hebben ingedrukt, gaf ze het op. Ze keek op de klok aan de wand. Het was bijna acht uur. Gingen oude mensen zo vroeg al naar bed?

Voor ze naar de kelder zou gaan om de wijn te halen besloot ze de manege te bellen. Tegelijkertijd vroeg ze zich af waarom ze dat niet als eerste had gedaan. Misschien was er iets met Daska gebeurd. Misschien was het paard ziek geworden. Voor de merrie vergat Ilse de wereld om haar heen.

Ze schrok van de harde mannenstem aan de andere kant van de lijn. De man, die zich had voorgesteld als Langendijk, zei zonder haar boodschap af te wachten, dat de manege vanavond was gesloten. Dat de dressuur was verschoven naar de zaterdagochtend.

‘Ik wilde vragen of mijn dochter nog bij de manege is. Ze is....’

‘De manege is gesloten,’ onderbrak hij haar. ‘Er is hier niemand meer. Ik controleer de stallen. De dressuur is vanaf vijf september verschoven naar de zaterdagochtend. In verband met het licht.’

De toon van de man irriteerde haar. ‘Dat is me wel duidelijk,’ zei ze, ‘maar ik wilde u alleen vragen of mijn dochter nog op de manege is. Ze is nog niet thuisgekomen en....’

‘Ik kan u verzekeren dat hier niemand meer is. Hoe heet uw dochter?’

‘Ilse.’

‘Ilse van Dronkenoord?’

Marlies hoorde dat de man haar naam met ontzag uitsprak. Alsof hij haar persoonlijk bewonderde.

‘Dat klopt, ja,’ antwoordde ze. ‘Ze zou een uur geleden al thuis moeten zijn gekomen. Ik begin me ongerust te maken.’

Het bleef stil aan de ander kant van de lijn. Zocht de man naar woorden om haar onrust weg te nemen? In gedachten hoorde ze het hem al zeggen: “Maakt u zich maar geen zorgen, mevrouw. Uw dochter komt heus wel terecht. Als u eens wist...”

‘Dat is merkwaardig,’ onderbrak Langendijk

haar gedachten. ‘Ik heb haar vijf kwartier geleden op de fiets zien vertrekken. Ze zwaaide me nog gedag.’

De beheerder, besepte Marlies ineens. Ilse had het vaak over hem. Hij was met haar meegegaan toen ze Daska wilde kopen. De man wist veel van paarden. “Daska is voor jou gemaakt”, had hij haar verzekerd. “Jullie vormen een ideaal koppel.”

‘Dan zou ze dus al een uur binnen moeten zijn,’ vervolgde hij.

Marlies voelde een schok. De toon waarop de man dit vaststelde was duidelijk. Hij vertrouwde het niet.

‘Vertrok Ilse alleen?’

‘Uw dochter verlaat altijd als laatste van haar groep “De Buitenhof”. Ze neemt er de tijd voor om Daska verzorgd achter te laten. Daar kunnen de anderen nog wat van leren.’

Had ze het goed verstaan? Was er iets van verwijt te horen geweest? Verweet de man haar dat de gewoonte van Ilse haar paard goed te verzorgen bij haar niet bekend was?

‘Wat vindt u? Moet ik de politie bellen?’

Ze hoorde hem zuchten... Langendijk vond haar vraag dom en overbodig. Natuurlijk moest ze de politie bellen. Dat had ze allang moeten doen.

‘Ik ga nu afsluiten,’ zei hij. ‘Daarna fiets ik de

route die Ilse naar huis moet afleggen. Ondertussen belt u de politie.'

Ergens op de achtergrond begon een paard onrustig te hinniken. Daarna werd de verbinding verbroken. Marlies staarde naar de telefoon. Was dat Ilses paard geweest? Deelde de merrie haar onrust? Plotseling merkte ze dat ze rilde.

2

Het was precies kwart voor negen toen inspecteur Frank Benders gestoord werd door de ringtone van zijn mobiele telefoon. Heb je even voor mij. Het was een oude hit van volkszanger Frans Bauer, die zijn dochter ooit voor hem had ingesteld, maar waar hij zich nu mateloos aan ergerde. Binnenkort moest hij Femke eens vragen iets anders te bedenken. Iets dat een oude politieman niet de stuipen op het lijf joeg als hij in alle rust onderuitgezakt zijn geliefde tijdschrift over autosport zat te lezen.

‘Benders!’

‘Kan dat niet wat vriendelijker?’

Benders ging onmiddellijk rechtop zitten.

‘Nikka! Ben jij het?’

‘Ik ben blij te horen dat ik mensen nog kan verrassen.’

‘Bel je voor iets bijzonders?’

‘Er is een melding binnen over een ernstig misdrijf.’

Op de achtergrond klonken meerdere stemmen. Hij hoorde hoe de commissaris tegen iemand anders sprak, maar kon niet verstaan wat ze zei.

‘Sorry,’ excuseerde Nikka zich, ‘daar ben ik weer. Ik wil dat je zo snel mogelijk hierheen komt.’

‘Maar wat is er precies gebeurd?’

‘Ik sprak Westphal zo-even,’ antwoordde Nikka. ‘Er is een jonge vrouw dood aangetroffen. Ze is met geweld om het leven gebracht.’

‘Moord dus.’

‘Ja.’

Benders hoorde haar teleurstelling.

‘Is er al bekend wie het slachtoffer is?’

‘Ja. Het meisje is zeventien jaar en heet Van Dronkenoord. Ze is gevonden door een man van de manege uit het dorp. Hij trof haar aan op nog geen tweehonderd meter van haar woning. Haar moeder had twintig minuten daarvoor naar het bureau gebeld om te melden dat haar dochter nog niet was teruggekeerd van “De Buitenhof”.

“De Buitenhof”?’

‘Zo heet de manege waar het meisje vandaan kwam.’

‘Waar moet ik zijn?’

‘Wacht even.’

Benders hoorde de commissaris op de achtergrond informeren. Hij vroeg zich af waarvandaan ze hem belde. Dit was voor haar geen tijd om op het bureau te zijn.

‘In Westerhout’, antwoordde Nikka. ‘Meld je maar op de Vierhoutenweg 70. Het is een grote woonboerderij met roodwitte luiken voor de ramen. Je kunt het beste via de dijk komen. Ze zijn op de provinciale weg met wegwerkzaamheden bezig. Het verkeer wordt daar omgeleid via Drechteland, maar dat is een eind omrijden.’

‘Bel je vanuit het bureau?’

‘Ja. Ik was daar toevallig om wat rapporten op te halen, die ik deze avond door wilde nemen. Ik ga nu zelf ook naar de plaats van het misdrijf. Ik zie je zo.’

Ze verbrak de verbinding. Benders had haar nog willen zeggen dat het nergens voor nodig was om naar de plaats delict te gaan. Nikka kon haar tijd wel beter gebruiken. Maar hij wist ook dat dat zinloos zou zijn. De commissaris zou zijn raad in de wind slaan.

Hij keek zuchtend naar buiten. Het was aarde-donker en het regende. Hij zou willen dat hij deze avond geen politieman was.

*

In de keuken zat een vrouw aan een tafel onophoudelijk te huilen. Benders had zich aan haar voorgesteld, maar ze toonde geen enkele reactie.